

5.3. Wszyscy razem – nie ma mocnych!

1–3 PIŁKI

 kooperacja, koncentracja 15 min średnie 10–50

 3 piłki, na przykład piłeczki do zonglerki niewielki w kole na stojąco

 Prowadzący trzyma w ręku piłeczkę. Głośno i wyraźnie wymawia imię osoby znajdującej się w kole. Po nawiązaniu kontaktu wzrokowego prowadzący rzuca piłeczkę do danej osoby, która – po złapaniu piłeczki – wypowiada imię kolejnej osoby z koła, nawiązuje z nią kontakt wzrokowy, po czym rzuca do niej piłeczkę. W ten sposób piłeczka obiega całą grupę. Ostatnia osoba, która dostała piłeczkę, rzuca ją do prowadzącego lub do osoby, która zaczynała zabawę (jako pierwsza rzucała). Każdy zapamiętuje dwa imiona: osoby, od której dostał piłeczkę oraz tej, do której rzucił piłeczkę. Kolejność ta zostanie zachowana do końca zabawy.

Gdy piłka upadnie na ziemię, wówczas błąd leży po stronie osoby rzucającej. W takim przypadku należy po prostu kontynuować zabawę. Po dwóch lub trzech rundach prowadzący rzuca do koła drugą, a po jakimś czasie trzecią piłeczkę. Kolejność podawania piłeczek pozostaje niezmienna.

 Ćwiczenie można nieco zmodyfikować, gdy grupa dobrze zna zasady i czuje się pewnie. Prowadzący nie bierze już udziału w zabawie, natomiast włącza muzykę (umiarkowane tempo), po czym grupa opuszcza koło i rozprasza się po całej sali. Mimo to nie zaprzestajemy podawania piłeczek – oczywiście w tej samej kolejności. W polu widzenia muszą znajdować się dwie ważne osoby (ta, do której rzucaamy i ta, od której dostajemy piłkę). Prowadzący może ograniczyć czas zabawy do momentu, kiedy piłka upadnie na ziemię. Zabawa może być kontynuowana podczas kolejnych dni spotkania w celu uzyskania rekordu grupy.

